

Ne treba ni naglašavati koliko su to upravo one dimenzije koje će tražiti budući svakodnevni život grada koji pretenduje da bude na listi svjetskih turističkih centara.

Nikakve šablone u poimanju turističkih ambicija, dakle, neće prihvatiti vrijeme koje dolazi – ono će, nesumnjivo, tražiti maštovite kreatore autentične gradske, sarajevske intime.

BEZ PREDRASUDA

U vremenu koje se naziva pripremnim periodom Sarajevske olimpijade, kao i tokom samih Igara, sada se već notorno zaključuje, iskovano je veoma značajno iskustvo u fleksibilnosti akcije. Pod tim se podrazumijeva praksa davanja pune pažnje svim onim idejama i akterima koji su nudili nešto novo, svježije, originalno, specifično – bez početnih predrasuda i čaršijskih sumnjičenja u startu. Na taj način mnoge ideje i njihovi nosioci dobijali su šansu da se iskažu, da se potvrde u dinamici prakse i daju svoj autentičan prilog zajedničkom naporu i ambiciji grada.

Vrijeme koje prethodi, očigledno, moraće da nastavi sa njegovanjem takve prakse fleksibilnosti kada je u pitanju široka društvena akcija temeljite transformacije gradskih funkcija u okviru prerastanja Sarajeva u značajan svjetski turistički centar. Nove ideje i inicijative, naime, biće nužno valorizirati sa stanovišta ukupne odlučnosti i fleksibilnosti akcije, ma koliko, ponekad, u prvim, izgledale „suviše revolucionarne“, „neostvarljive“, „megalomanske“, „ishitrene“ ili „ideje u oblacima“ – počev od trgovačko-ugostiteljske ponude do kulturnih, sportskih i zabavnih sadržaja gradu.

Tradicionalizam u ovom pogledu mogao bi da se javi kao ozbiljna kočnica odlučnijoj preorijentaciji Sarajeva u svjetski turistički centar.

Samo tako, čini se, moguće je da u gradu, sa izuzetnom istorijskom baštinom i velikim savremenim potencijalima, novo na najbolji način zaživi u starom.

(28. 03. 1984)